

2014. október 16-18. Magyarok Schönstattban

Előzmények (avagy túra a szemináriumba vonulás előtt, a levetett gyászruha, és az elhunyt férj vajon elégedett-e a vendéglátással?)

Az augusztusi családnapokon, amit többedszeri résztvevőknek tartottunk, váratlanul megjelent Lőw Péter és Helga. Utólag tudtuk meg, hogy a nagy fiukkal tettek egy utolsó túrát, mielőtt bevonult az esztergomi szemináriumba. Őket is erősen foglalkoztatta a schönstatti zarándoklat. Miután így egymást bátorítottuk, csatlakozott hozzánk a Dabóczi házaspár, Bíbor és Tamás. A kis csapat összeállt.

Ekkor újabb feladatok találtak meg minket. Csermák Kálmán felkérésére, elvállaltuk, hogy a magyar zarándokcsoport utazásával kapcsolatos ügyek egy részét átvesszük. Hamarjában kellett egy szimbólumot találnunk, ami minket, magyarokat megkülönböztet a többi zarándoktól és egyben kifejezi az összetartozásunkat is. Ez a szimbólum a korona lett, és jól illik a mostani élethelyzetünkhöz is, mivel arra készülünk, hogy a Szűzanyának egy koronát ajándékozzunk. Az előkészületek idején sok segítséget kaptunk, ezért különösen is hálásak vagyunk.

Útközben sokat beszélgettünk és imádkoztunk, együtt elolvastuk a második alapító levelet. Este érkeztünk a szállásunkra. Röviddel az indulásunk előtt értesültünk róla, hogy egy özvegyasszony fogad minket, aki a férjét 4 héttel korábban veszítette el. Ferdinánd magyar származású volt, egy kitelepített sváb családból született. Magyarul nem tanult meg, de erősen kötődött a magyarokhoz. Mielőtt meghalt, azt kérte a feleségétől, hogy mindenképpen bármi is történne, fogadja a magyarokat. Így is lett. Érkezésünkre a feleség levetette a gyászruháját, és hogy a kedvünkben járjon, töltött paprikával várt bennünket. Esténként megkérdezte a férjét: Ferdinánd, elégedett vagy?